

Đề bài:

Trong nhà em có
ba phương tiện giao
thông: xe đạp, xe
máy và ô tô. Chúng
cải nhau so bì hơn
thua kịch liệt. Hãy
tưởng tượng em
nghe thấy cuộc cãi
vã đó và sẽ dàn xếp
như thế nào?

Bài làm 1

Nông trường – nơi gia đình tôi sinh cơ lập nghiệp, trên cao nguyên sương mù – hôm ấy không yên lặng như mọi hôm, vì có xảy ra sự tranh cãi của ba vị, những vị thân thương, gần gũi với các thành viên trong gia đình tôi.

Đang nằm toòng teng trên cái võng, vừa đọc sách vừa nghe tiếng thông reo, bỗng tôi dừng lại, không dán mắt vào sách nữa mà lắng nghe lời tâm tình kể lể của bạn xe đạp:

– Chị Dream biết không, tôi đã góp công lớn để con trai ông chủ đồn điền đạt huy chương vàng đấy. Vậy mà họ bỏ tôi, hai chân xẹp lép! Có tức không?

Chị Dream lên tiếng mừng công:

– Bạn xe đạp ơi, còn tôi suốt tám năm ròng rã, đưa rước các con ông bà chủ. Vậy mà mình mảy bùn sinh, chẳng ai tắm rửa cho tôi cả! Cực khổ vô cùng!

Chú Toyota nằm trong kho chứa cũng ngửa miệng khoe công:

– Hai bạn có biết không. Sống vùng cao lâu năm cũng chán, nên tôi đã đưa gia đình ông bà chủ đi đổi không khí ở bãi biển Vũng Tàu, Nha Trang. Nhờ vậy cả gia đình ai cũng khỏe mạnh.

Bạn xe đạp phân tích lợi hại:

– Hai người mỗi lần rồ máy cho lăn bánh là phải tốn kém tiền bạc đổ xăng, nhớt... còn tôi, ông bà chủ chẳng tốn đồng bạc nào cả.

– Chỉ có tôi là đi đó đi đây, bất cứ chuyện gì cũng gọn, nhanh nhất. Vì tôi có đôi chân khỏe, động cơ bền.

– Các anh chị làm sao bì được với năng suất của tôi. Tôi chở cả gia đình, đi lại an toàn, tránh được nắng, gió, mưa...

Nằm lắng nghe lời kể lể, tâm tình. Tôi nhận ra: Tất cả những vật dụng mà con người mua sắm, đều giúp ích, đem lại cuộc sống ổn định cho con người. Do vậy chúng ta phải biết sử dụng, bảo quản những phương tiện phục vụ đời sống hàng ngày. Chúng ta phải biết nói lời cảm ơn những con người sáng tạo ra vật chất, để cung cấp, làm phong phú cuộc sống của nhân loại. Đó chính là những con người đem lại hạnh phúc cho cộng đồng.

Bài làm 2

Trong nhà tôi có ba phương tiện giao thông đi lại là bác ô tô, chú xe máy và anh xe đạp. Một hôm, trời nóng bức, tôi leo lên bác ô tô mở tung hết cửa xe ra để nằm cho mát. Tôi chợt nghe thấy có tiếng rên rỉ của bác ô tô: “Kít! Kít! Đau quá! Đau quá!”.

Nghe thấy bác ô tô rên rỉ, anh xe đạp ở bên cạnh thì thầm với chú xe máy:

– Bác ô tô sượng thật, suốt ngày ở nhà, chẳng làm được tích sự gì. Hễ khi nào nhà chủ phải đi bốc hàng thì mới dùng đến, còn những ngày bình

thường thì chủ lại cho bác ấy đi tắm rửa sạch sẽ, có khi còn mua áo quần mới cho bác ấy mặc nữa. Chẳng bù cho tôi, tôi là người khổ nhất, người tôi gầy gò, ốm yếu nhất trong ba người, tuy thế nhưng ngày nào tôi cũng cùng ông chủ tập thể dục vào những buổi chiều, chiều nào cũng đi khoảng bốn, năm cây số chứ ít gì. Chân tay tôi rã rời. Có lần chân tay tôi bị chảy máu vì bị vấp vào cái đinh hay hòn đá nhọn ở giữa đường, ông chủ phải mang tôi đi băng bó vết thương cho lành lại. Ấy thế mà bác ô tô mới có tí mà đã kêu toáng lên rồi.

Bác ô tô nghe thấy nhưng vẫn lờ đi coi như không có chuyện gì cả. Được thể chú xe máy cũng nói vài câu:

– Ủ, bác ấy sướng thật, chẳng bù cho tôi suốt ngày phải làm việc không lúc nào được nghỉ ngơi chân tay; buổi sáng tôi chờ cô chủ đến trường, trưa về tôi lại cùng bà chủ ra chợ. Đến chiều bà chủ cũng dùng tôi để chở hàng mang đi cất. Đợt vừa rồi tôi bị ốm, bà và ông chủ không mang hàng đi cất được đành phải ở nhà chờ tôi bình phục hẳn. Là xe máy tôi công nhận là to hơn anh một tí thật đấy nhưng lại phải làm việc nhiều hơn anh. Trong đây tôi mới là người khổ nhất.

Bác ô tô nghe thấy thế, không chịu được nữa, định cho mỗi người một cái tát, nhưng may mà bác trấn tĩnh được cơn giận dữ. Vì bác nghĩ mình là người lớn không nên làm những điều như vậy, chỉ bằng giải thích cho họ hiểu. Một lúc sau, bác ô tô cất giọng từ tốn và nghiêm khắc nói:

– Các anh vừa nói gì với nhau tôi đều biết hết cả. Nhưng có điều làm tôi thắc mắc là các nhà nghiên cứu đã phát minh và chế tạo ra chúng ta để làm gì? Có phải họ bỏ công sức và của cải để cho chúng ta làm cảnh không? Nếu không thì họ chế tạo ra chúng ta làm gì?

Sau những câu hỏi của bác ô tô đưa ra, xe đạp và xe máy nhìn nhau mặt đỏ bừng không nói được câu nào. Một hồi lâu sau bác ô tô mới nói tiếp:

– Các nhà nghiên cứu phát minh ra chúng ta để phục vụ cho đời sống con người và làm cho con người tiện hơn khi đi lại, mua bán, giao tiếp. Còn bản thân tôi, tôi cũng làm việc, thậm chí còn nhiều hơn các anh nhưng tôi cũng không hé răng phản nản với ai dù chỉ một tý, thỉnh thoảng tôi thấy đau thì tự kêu một mình. Tôi biết con người cũng phải vất vả mới kiếm ra được hạt gạo để ăn chứ không tự dung mà có được.

Nói xong, bác ô tô ho lấy ho để. Thấy thế anh xe đạp và chú xe máy chạy lại xoa bóp cho bác ô tô và xin lỗi rồi rút.

Qua câu chuyện nhà tôi kể cho các bạn nghe, các bạn hãy tự rút ra cho mình một bài học nhé!

Nguyễn Thị Như Nguyệt (học sinh)